

Sveti Dujam, Split, 7. svibnja 2011. Prigodna meditacija na svečanoj večernjoj

Dragi oče Nadbiskupe, pastiru ove mjesne Crkve,
Poštovani nadbiskupi i biskupi, uzvanici i gosti,
Draga braćo i sestre u Kristu!

1. Nema Crkve bez svetaca i mučenika! Po njima se najsnažnije očituje snaga vjere i Kristove ljubavi prema čovjeku. Svece je Krist dodirnuo, oni su na nov način živjeli Evanđelje i unijeli u svijet nove poticaje, veli papa Benedikt XVI. Zato su nam sveci uzori za naš životni hod i zagovornici kod Boga u nebeskoj, proslavljenoj Crkvi.

Neki misle da je ono što prepoznamo kao svetost rezervirano samo za određenu duhovnu elitu u Crkvi, za neke male skupine posvećenog života, ili samo za one koji žele temeljito živjeti Evanđelje, a da nije za takozvane obične vjernike. Je li moguće prosječnom kršćaninu, a to je golema većina svih nas, ispuniti tako visoke zahtjeve koje Isus Krist postavlja onima koji ga vjerom prihvate i pođu za njim? Drugi opet sumnjaju da se na svetački način može živjeti u redovitim prilikama obiteljskog i društvenog života baveći se svjetovnim stvarima?

Dok večeras svoj pogled upravljamo prema liku i životu sv. Dujma, u predvečerje njegova blagdana, taj nas mučenik snagom svojega svjedočanstva poput zrake Kristove svjetlosti neodoljivo želi podsjetiti na Isusov poziv koji nije upućen samo nekima u Crkvi nego svima koji nose njegovo ime: "Budite savršeni kao što je savršen otac vaš nebeski!" (Mt 5,48). Jedan je temeljni kršćanski poziv za sve vjernike da ga svatko od nas ostvaruje na svoj način i u svojim životnim okolnostima.

Netko će reći: Kako je moguće u teškoj, složenoj i često zamršenoj ljudskoj svagdašnjici živjeti tako zahtjevnu kršćansku duhovnost? Nisu li mnogi kršćani toliko zaokupljeni svojim dnevnim poslovima i brigama da Boga lako previde ili na nj u svojem životu naprosto zaborave? Drugi su opet zaslijepljeni svojim trenutačnim uspjesima pa misle da im možda Bog i ne treba. Ako smo u vjeri nemarni i mlaki, slabo povezani s Bogom pravim izvorom života, onda nećemo imati svjetla i snage odozgo da obasja naše živote, rasprši naše strahove, da rasvijetli naša traženja, te pročisti i ojača sve naše pothvate.

Danas zacijelo proživljavamo krizu naše svjetovne i duhovne stvarnosti. A kriza je težak poremećaj u sveukupnom životu pojedinca, društvene zajednice i čitavoga naroda. Osjećamo nesigurnost i tjeskobu u pogledu razvoja događaja koji su pred nama. Nezadovoljni smo zbog nesloge, razdora i podvojenosti onih koji vode javni i politički život naše Domovine. Iznenaduju nas tolike pojave neodgovornosti i pohlepe u hrvatskom društvu. Tište nas ucjene i krive optužbe izvana, a žalosti nas sluganski mentalitet nekih naših čelnika. U svemu tome mi kršćani i Crkva snosimo također dio svoje odgovornosti jer nismo uvijek dosljedno svjedočili Evanđelje.

I u današnjemu globalnom svijetu događaju se duboke i brze promjene. Čovjek je zanesen napretkom tehnike i svojom moći koja se u tome pokazuje. No istodobno izmiču mu kontroli njegovi vlastiti izumi, ne može kontrolirati i pravo upotrijebiti sve ono što je u stanju napraviti. Sile koje je sam pokrenuo, mogu mu služiti, ali ga mogu i satrti. Dublje prodire u dubine vlastite duše, ali je sve nesigurniji u samoga sebe, neodlučan kojim se smjerom treba uputiti.

Nikada do sada ljudi nisu imali tako izoštren smisao za slobodu, a istodobno nikada u društvu nije bilo toliko novih oblika zarobljenosti, ovisnosti, društvenog i psihičkog ropstva. Svijet se tehničkim sredstvima sve više povezuje i umrežava, no duhovno je rastrgan i sve slabiji, nedostaje mu potrebna solidarnost i duhovne vrijednosti.

Toliki razdori u društvu nastaju iz podijeljenosti u samome čovjeku. Sve ove izvanjske nedaće i zla imaju svoj korijen u ljudskom srcu. U ljudskoj su duši prisutne sile razgradnje, u samom se srcu čovjeka sukobljava dobro i zlo. Budući da smo slabi i grješni a pozvani na viši život, činimo ono što nećemo, a ne

činimo ono što bi zapravo trebali činiti. Tko će nas izbaviti iz te duboke podvojenosti u nama samima i izvesti na put istine i ljubavi? Tko će izliječiti našu slabu ljudsku narav?

2. Crkva naviješta Isusa Krista koji je za sve ljude umro i uskrsnuo te nam po svojem Duhu pruža svjetlo i snagu da možemo odgovoriti svojem životnom pozivu. U Kristu Sinu Božjemu i Sinu čovječjemu nalazi se ključ, središte i svrha sve ljudske povijesti. Zato neka svjetlo Krista Uskrsnuloga osvjetliti naše odnose, naš rad i nastojanja, našu ljubav i patnju, našu osobnu i društvenu zbilju.

Bog nije htio da ga tek izdaleka naslućujemo nego je došao k nama da imamo zajedništvo u njegovim dobrima i njegovu životu. Vječna Božja Riječ uzela je tijelo i tako se poistovjetila sa svakim čovjekom. Krist nas je ljubio do krajnjih granica i za nas podnio poniženja i smrt da nas oslobodi od spona zla i sjene smrti. Zato je htio trajno ostati s nama u svojoj riječi, snagom svojega Duha i u svetim znakovima Crkve da tako u nas struji njegova ljubav i njegov život.

Svojim slavnim uskrsnućem postavio je temelj novom Božjem svijetu u koji želi sve nas ugrađivati kao žive udove svojega Tijela, preporučajući i obnavljajući nas svojim Svetim Duhom. Zato tko god se vjerom pouzdaje u Krista, treba postati novi stvor, on ulazi u nove odnose s Bogom i ljudima, mijenja se snagom Duha u zajednici Crkve dok se u njemu ne oblikuje novi čovjek po slici samoga Krista.

3. Promjena čovjeka najvažnija je pretpostavka svake promjene svijeta. Jesmo li spremni na taj duhovni pothvat otvarati se Kristu Spasitelju i dopuštati da se u povezanosti i drugovanju s njim mijenjamo i preporučamo te rastemo u vjeri? On nam najprije otkriva naše često potamnjeno ljudsko dostojanstvo da smo stvoreni na sliku Božju. Zatim nam ukazuje na istinu o nama da smo određeni za vječnost jer nas je Bog pozvao u zajedništvo svojega života i ljubavi. Napokon nam snagom svoje milosti omogućuje da postignemo svoj cilj.

Iz toga Božjega plana i projekta s nama ljudima proizlazi novo vrednovanje naših ljudskih htijenja, našega rada, slobode i odgovornosti. Susret s Kristom uvijek je i susret s njegovim radikalnim pozivom na vjeru i obraćenje srca i života Bogu. Koliko god je Isus u svojim evanđeoskim riječima zahtjevan, toliko je u konkretnom pristupu svakom čovjeku tako blag, strpljiv i milosrdan. Ta došao je da čitav svijet i sve ljude spasi a ne da ih uništi.

A da bi nas spasio i ozdravio snagom svoga Duha, mora u nama učiniti spasonosne zahvate i izvesti potrebne promjene. Svojom božanskom ljubavlju pročišćava u našem biću ono što je u sebi zatvoreno, oholo i grješno; uzdiže i daje da se razvija sve dobro i plemenito. Tako snagom vjere čovjek biva oslobođen od zaslijepljenosti, od robovanja zlu i idolima te pozvan na odgovornu slobodu u istini. Božja milost je jedina kadra izliječiti ljudsko srce, da odloži sebičnost i zatvorenost u sebe samoga te se u istinskoj ljubavi može darivati i biti za Boga i bližnje.

Da bismo odgovorili Božjem pozivu i svojem poslanju u svijetu, Krist nas uvijek iznova krijepi i jača na stolu svoje Riječi i na stolu Euharistije. Ne možemo duhovno rasti bez te hrane koju nam sam Bog daje i bez osobnog iskustva njegove djelotvorne prisutnosti. Uskrsli je Gospodin s nama u sve dane kako nam je obećao da nas vodi, potiče i obnavlja. On nas šalje da u snazi njegova Duha budemo djelotvorni svjedoci Evanđelja u ovome svijetu.

Neka nam u toj zadaći pomogne primjer i zagovor svetoga Dujma. Amen.